

MARSEILLE CACHIN

UNOHTUMATTOMIA TAPAAMISIA

Olen yksi niistä harvoista Ranskan poliittisista toimihenkilöistä, jotka saivat nähdä ja olla kanssakäymisissä Leninin kanssa. Se tapahtui vuonna 1920, kun kansat, jotka nykyään ovat yhdistyneet Neuvostoliitossa, olivat tulossa lopulliseen voittoon. Lenin oli silloin jo viisikymmenvuotias.

...Ennen Leniniä ei kukaan ollut johdattanut ihmiskuntaa niin tärkeän historiallisen kehityskauden läpi. Nyt ei enää leninismien vastustajien leirissäkään kielletä sitä totuutta, että tämä suuri valtiollinen toimihenkilö oli huomattava persoonallisuus. Historiallisten tieteiden arvovaltaiset edustajat osoittavat, miten valtava historiallinen merkitys on niillä tapahtumilla, joita Lenin johti vuodesta 1917 — tsarismin kukistumisen hetkestä alkaen.

Tunnettua on, ettei Lenin ollut vain toiminnan mies, joka tarkokkuudessa oli vertaansa vailla, vaan että hänellä oli myös laajat universaalitiedot. On muistutettava, että Lenin tunnusti sen suuren merkityksen, mikä oli XVIII vuosisadan ranskalaisilla ensyklopedisteilla ihmiskunnan kehityksessä. Hän ilmaisi rajattoman ihastuksensa vuosina 1783—1794 tapahtuneen Ranskan vallankumouksen ihmisiin ja aatteisiin. Hän oli vuoden 1793 vuoripuoluelaiisten ja jakobiinien innokas ihailija.

Lenin piti Pariisin Kommuunia yhtenä niistä tapahtumista, jotka edistävät ihmiskunnan historiaa. Kuolemattomiksi käyneissä sanoissaan hän ylistää Pariisin työläisten vuonna 1871 osoittamaa sankaruutta...

* * *

Lenin tunsu hyvin Ranskan. Pitkän maanpakolaisuutensa aikana hän asui Ranskassa monta vuotta. Pariisissa, Marie Rosen kadulla talossa numero 4 hänellä oli vaatimaton kaksihuoneinen

asunto. Tunsin silloin useita bolševikki-emigrantteja, jotka samoin kuin Leninkin asuivat köyhästi Pariisin neljännessätoista piirissä.

Tapasin Leninin II Internationalen kongressissa Stuttgartissa vuonna 1907. Hän oli tehnyt useita korjauksia päätöslauselmiin. Korjaukset olivat erinomaisia siksi, että niissä ilmeni johdonmukainen taistelu imperialistista sotaa vastaan.

Näin hänet läheltä vasta monen vuoden kuluttua, kesällä vuonna 1920, Moskovaan tekemäni matkan aikana. Minut oli valittu sinne edustajaksi Strassburgin sosialistisen edustajakokouksen yksimielisellä päätöksellä.

Saavuttuamme Venäjälle kohtasimme usein bolševistisen puolueen edustajia ja keskustelimme heidän kanssaan. Me tulimme Moskovaan neuvottelemaan Ranskan sosialistisen puolueen mahdollisesta liittymisestä III Internationaleen.

Kesäkuun 19 päivänä Kommunistisen Internationalen johtajat Leninin johdolla kokoontuivat kanssamme vaihtamaan mielteitä. Lenin otti puheenvuoron. Hän puhui puhdasta ranskaa.

Ennen kaikkea hän kiitti sosialistista puoluetta ja kahta sen edustajaa siitä, että nämä olivat kääntyneet III, Kommunistisen Internationalen puoleen. Lenin antoi tälle käynnille suuren merkityksen. Hän sanoi hymyillen „odottaneensa meitä”, sillä eniten hän piti arvossa meidän maamme proletariaatin erinomaista vallankumouksellista uljuutta.

Hän osoitti, ettei Ranskassa ole nyt kysymys viipymättä suoritettavasta vallankumouksesta. Eikä se ole keskustelun aihe. Päätehtävä on luoda aikaa hukkaamatta ennakkoehdot tehokasta taistelua varten imperialistista valtakomentoa vastaan.

Lenin sanoi, että ranskalainen puolue tarvitsee sanomalehden, joka kasvattaisi työväenluokkaa ja johtaisi sen vapautukseen. Tarvitaan marxilaisuuntainen sanomalehti. Mitä tulee proletariaatin puolueeseen, niin siinä on välttämättä oltava ankara kuri kaikille ja ennen kaikkea niille, jotka ovat saaneet kunnian olla sen vastuunalaisissa toimissa. On taottava yhtenäinen, marxilaisesti kasvatettu kurinalainen luokkapuolue.

Nykyaikaisia sotia seuraavat vakavat järkytykset, jotka kärkevät luokkataistelua ja jouduttavat vallankumousta. On turhaa kysyä itseltään, tuleeko vallankumous ennen vai myöhemmin.

Lenin kosketti puheessaan mainintaamme siitä, ettei meillä ole tarpeeksi ihmisiä. Ei meilläkään ole tarpeeksi ihmisiä, sanoi hän, mutta me kuljemme eteenpäin ja ihmisiä ilmaantuu lisää. On tärkeätä ylläpitää usko siihen, että proletariaatin voimat ovat ehtymättömät. Teidän, ranskalaisten, pitää ymmärtää, että taistelussamme meitä innostavat teillä muinoin suoritettut vallankumoukset. Myös teillä kapitalismi luovuttaa paikkansa sosialismille, joka on tunkeutunut kapitalistisen järjestelmän kaikkiin

huokosiin. Suorittakaa propagandaa niiden kansojen keskuudessa, jotka teidän imperialisminne on alistanut sortonsa alle, sillä ihmisten on saatava kaikkialla vapaasti määrätä oma kohtalonsa.

Te sanotte: „Se tulee olemaan raskasta”. Meidänkin oli raskasta, mutta me taistelimme ja voitimme!

Viisi tuntia kesti tämä sisältörikas ja sydämellinen keskustelu.

* * *

Ennen Ranskaan palaamista pyysimme saada tavata Leniniä hyvästelläksemme häntä ja kertoaksemme vaikutelmistamme. Me tapasimme Leninin heinäkuun 28 päivänä ja keskustelumme kesti puolitoista tuntia. Hän otti meidät hyvin ystävällisesti vastaan Kremlissä pienessä virkahuoneessaan, joka oli vaatimattomasti ja yksinkertaisesti kalustettu.

Lenin kyseli meiltä yksityiskohtaisesti Ranskan tilanteesta, jonka hän muutenkin tunsi hyvin. Lenin toisti meille, että hän kunnioittaa suuresti maamme menneisyyttä ja Ranskan proletariaattia. Lenin nimitti kommunisteja jakobiineiksi, mutta sellaisiksi, joilla oli yhteys proletariaattiin. Siksi hän uskoi, että III Internationalen aatteet menestyvät Ranskassa, koska niissä kuvastuvat maamme puhtaimmat vallankumoukselliset perinteet.

Samalla hetkellä kun me keskustelimme Leninin kanssa Punainen Armeija teki loppua Ukrainaan hyökänneistä valkopuolalaisista joukkioista. Ranskalaiset ja englantilaiset imperialistit valmistivat Puolaan lähetettäväksi valiodivisioonan, jota komensi ranskalainen kenraali Weygand. Divisioonaa oli varustettu uusimmilla aseilla, joilla oli suuri tuhoava voima. Mutta Dunkerquen satamatyöläiset kieltäytyivät lastaamasta tykkejä ja konekiväärejä tätä divisioonaa varten, ja Lenin pyysi meitä kiittämään lämpimästi Ranskan työtätekeviä.

Lopuksi Lenin sanoi, että imperialistinen Eurooppa, joka oli kahden ja puolen vuoden ajan hyökännyt itsepintaisesti neuvostotasavaltojen kimppuun, on kärsinyt tappion. Nyt, kun imperialistit ovat kärsineet tappion Puolassa, Neuvosto-Venäjä on saanut rauhallisen hengähdysajan, ja se tullaan käyttämään siihen, että kunnostetaan maa ja tehdään se voittamattomaksi.

Lenin kysyi minkälaiset ovat vaikutelmamme pitkäaikaisesta Venäjällä oleskelustamme. Vastasimme, että muistelmat, jotka olemme saaneet täällä olostamme, eivät tule koskaan haihtumaan. Sanoimme hänelle, että huolimatta valtavista sodan tuottamista onnettomuuksista me näimme koko maassa intomielisyyttä, uskoa tulevaisuuteen ja uljuutta, jotka takaavat varman voiton.

Lenin oli hyvin tyytyväinen vastaukseemme. Hän toivotti meille, että Ranska muodostaisi pian suuren kommunistisen puolueen, jonka menestyksiä hän tulee kiinnostuksella seuramaan. Keskustelumme lopussa hän lausui valittelunsa, ettei ollut voinut aikaisemmin ja kauemmin keskustella kanssamme.

Seuraavana päivänä lähdimme takaisin Pariisiin. Sinne saavuimme elokuun 11 päivänä matkattuamme Eestin, Suomen, Ruotsin ja Saksan kautta.

Kotiin palattuamme päätimme heti tehdä selostuksen matkastamme Ranskan työläisille. Puolueen sihteeristö järjesti kokouksen kaupungin silloisessa suurimmassa huoneistossa — Pariisin sirkuksessa. Sirkusrakennuksen luo tuli yli 40 tuhatta työtätekevää. Suurella työllä pääsimme puhujalavalle, ja pitää sanoa, ettei Pariisi ollut milloinkaan tätä ennen nähnyt niin kiihkeää, mukaansatempaavaa ja innostavaa kansan mielenosoitusta. Pariisin väestö osoitti monen tunnin aikana veljellistä solidaarisuuttaan neuvostovallankumoukselle, josta toimme varsin toivottavia tietoja Leninin kanssa käymämme keskustelun jälkeen.

